

بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ؟

تبصره استقلال خیلواکی:

شهید محمد داؤد موسی از هواخواهان و مبارزین حقوق بشر، مساوات جنسیتی و حقوق زن بود، و چون در علوم دینی منجمله ترجمه و تفسیر قرآن عظیم الشان هم دسترسی وسیعی داشت، بعد از فاجعه المناک و غیر انسانی شهادت فرخنده ناکام، سطور آتی را در مورد چگونگی آن حادثه جانگداز تحریر نمود که در همان زمان به نشر سپرده شد.

عنوان فوق متن آیه کریمه نهم سوره "التکویر" از قرآن مجید به معنی "به کدام گناه این زن را کشتند؟" می باشد. گویی که خداوند لایزال و ذوالحکمه از تقریباً پانزده قرن پیش آن را در شأن "فرخنده شهید" نازل نموده باشد.

چند سطر که در پایین از نظر تان می گذرد، در واقع بر مبنای افواها و اطلاعاتی می باشد که تا کنون از رسانه ها و منابع دولتی در مورد چگونگی قتل جانگداز و وحشیانه یک زن بی گناه به نام فرخنده در زیارت شاه دو شمشیره کابل به روز ۲۸ حوت شایع گردیده است.

می گویند یک زن نزد یک نفر از متولیان و یا تعویذ نویسانی که در داخل زیارت بساط کاسبی گسترده بود رفته و در مورد کدام تعویذی که برایش قبلاً داده بود، در ضمن شکایت تعویذ را نیز پاره نمود. علاوه می کنند که درین وهله تعویذ نویس زن را متهم به سوختاندن قرآن مجید نمود. در هر حالت – نظر به ادعای سخنگوی پولیس، از خود تعویذ پاره یا اوراق نیمه سوخته کتاب الله کدام اثری بدست نیامده است.

در عاقبت امر - طوری که در ویدیویی از صحنهٔ معرکه دیدیم، یک عده از "فدائیان اسلام" ادارهٔ امور را بدست گرفته و تا انجام فاجعه که به شکستن اعضای بدن، قتل و سوختن جسد آن زن بدبخت انجامید، از "خیر یا الله" دریغ نکردند.

حال اگر گرفت شخصی من با واقعیت این فاجعه کلاً یا قسماً متفاوت هم باشد، باز هم بر تحلیلی که من از آن دارم مؤثریت چندانی ندارد. می‌توانیم این ماجرا را از دو نقطهٔ نظر تحت بر رسی قرار دهیم. یکی از نظر قوانین مدنی:

در یک پروسهٔ دیموکراتیک مدرن، به منظور عکس العمل در قبال گفتار و کردار غیر قانونی - اعم از جنایت، جرم یا جنحه، چهار مرحلهٔ عمل وجود دارد:

■ اولاً پولیس موضوع را بررسی نموده، دلائل و شواهد اِعمال جرم را تهیه نموده و در صورت لزوم، مجرم را زندانی ساخته و بالآخره دوسیهٔ مربوط را به خرنوال می‌بسپارد. خرنوال نیز به نوبهٔ خود از روی شواهدی که در دوسیه وجود دارد صورت دعوی حق الهی را به محکمهٔ ذی حکم می‌فرستد. درین مرحله، قاضی در صورتی که از قانون شکنی متهم مطمئن گردد، حکم یا فیصلهٔ خود را (اعم از جریمه، حبس، اعدام یا مجازات دیگری) صادر می‌نماید. در مرحلهٔ نهائی تعمیم حکم (تنها بعد از نهائی شدن موضوع در محاکم ثلاثه) از وظائف بندیوان، جلاد و غیره اشخاصی می‌باشد که قانون برای هر کدام حدود و صلاحیت های صریح مقرر نموده است. درین پروسه همین چهار دست اندرکارانی که ذکر نمودم با یکدیگر غیر از ارتباط وظیفوی، کدام رابطهٔ دیگری داشته نمی‌توانند.

■ گونهٔ بازتاب دوم با واقعات فوق الذکر پروسهٔ خود کفاء احتساب می‌باشد که شریعت اسلامی توصیه نموده است. درین پروسه هر چهار وظیفهٔ بالایی در وجود یک نفر (محتسب) مدغم شده است. وقتی یک محتسب با شخصی رو برو می‌شود که به زعم او ریشش کوتاه هست، همین محتسب می‌تواند فی المجلس به جرم شخص تصمیم گرفته، مجازات او را (که مثلاً ده ضرب کیل باشد) تعیین و بالایش تطبیق نماید. منتهی شخص محتسب نیز باید در قانون متداول رسماً به سمت احتساب مقرر باشد، نه یک شخص یا گروه پخپل سر و تشنه به خون انسان که ما حالا از وجود شان در شهر خود با خبر شدیم.

به نظر من غائله چند روز پیش با مقررات هر دو پروسه در تعارض تام قرار دارد. ممکن است در مورد تعارض با پروسه قانون مدنی به زعم خوانندگان کدام ضرورتی به تشریح بیشتر وجود نداشته باشد، چه قانون اساسی افغانستان در چندین جا آنچه را که در بالا به عرض رساندم تأیید نموده است. اما از نظر شرعی مجازات همگون از قبیل سنگسار اگر در گذشته هم صورت گرفته باشد، از روی یک تعاملی بود - که طوری که نوشتم، دولت بر سر اقتدار در گرو آن قرار داشت. این که جمعی وحشی بی دریغ جان یک انسانی را بصورت "خود رو" به دلیل اینکه "مردم گفتند که قرآن را در داده است" بگیرند - و به آن هم اکتفا ننموده، جسدش را بسوزانند، در تأریخ معاصر ما بی مثال بوده است. چه سوختاندن جسد یک انسان تنها و تنها از صلاحیات خداوندی می باشد و بس. این را نیز شنیدیم که زن بیچاره مبتلا به بیماری عقلی بوده و اگر چنین باشد، خداوند (ج) که خودش نیز به روز حشر شخص فاقد عقل را مسؤول قرار نمی دهد، ما چطور می توانیم چنین صلاحیتی را از آن خود بسازیم؟ از بازتاب های دلچسپی که درین دو سه روز در رسانه ها می خوانیم و می بینیم، یکی از آن یک ملا امام یکی از مساجد کابل است که گفته:

"ما با هر کسی که چنین عملی را بر قرآن مجید روا بدارد، معامله همگونی می نماییم."

نه خیر جناب ملا صاحب!

این کار نه از صلاحیت شما و نه از چند نفر اوباش بازاری می باشد، بلکه از آن همان چهار ارگان دولتی می باشد که در بالا عرض کردم. صلاحیت دولت هم تنها و تنها در صورتی که شناسایی جرم و تعیین مجازات آن قبل از وقوع جرم در قوانین جاری صورت گرفته باشد.

• یکی دیگری به نام خانم سیمین حسن زاده که خود را معین وزارت اطلاعات و فرهنگ می گفت، در صفحه فیسبوک خود چنین نوشته است:

"هیچ نیرویی در برابر ایمان راسخ ما تاب مقاومت ندارد. با جان و دل از باورهای دینی خود

پاسداری خواهیم کرد."

بعداً این خانم آیه نهم سوره "الحجر" را از قرآن مجید به متن ذیل شاهد ادعای خود ساخته است: (إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ). یعنی "این ذکر (کتاب) را من خودم نازل نمودم و حافظ آن نیز منم." بد نیست این پندار شان را با اندکی غور از چند رهگذر مورد مذاقه قرار بدهیم تا ببینیم که "باور های دینی شان" از کدام قماش است.

■ اول این که مراد ذات کبریائی از کاربرد لفظ "حافظون"، عبارت از حافظ متن قرآنی از تحریف می باشد و نه از صدمه فیزیکی (بدنی یا جسمی). برخی برین عقیده اند که این به معنی حفاظت متن قرآنی در لوح محفوظ است. عده دیگری به حفاظت در عالم اسباب معتقدند و گروهی هم به هر دو. این واقعیت آن قدر مقبول و لاریب فیه است که درین مدت پانزده صد سال از نزول قرآن حتی یک حرف چه، که یک زیر و زبر آن هم تحریف نگردیده است. از واقعیت ادعای فوق حتی سر سپرده ترین دشمنان مشهور اسلام از قبیل (گولدیزهر) یهود و (ارنست رنان) نصرانی نیز تأیید انکار ننموده اند.

■ دوم افزون بر وعده خداوندی که در آیه فوق گفته آمد، در جای دیگری از کتاب پاک در آیه ۱۲۲ سوره "النساء" (إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا؟) یعنی "براستی که وعده الله (ج) حق است و که از الله سخن راست تر گفته می تواند؟" آمده است. حال اگر به زعم معین صاحبه لفظ "حفاظت" در آیه اول به معنی حفاظت فیزیکی بوده و "شهید ملت" فرخنده نیز موفق به در دادن قرآن مجید شده باشد، پس معلوم است که ذات اقدس کبریائی درین جا از ایفای وعده خود کم آمده است. (صد بار و هزار بار العیاذ بالله). اگر چنین می بود، آیا این واقعیت را که سالانه ده ها و صد ها نسخه کلام الله مجید از اثر انفجارات طالبان و هم گامان شان در مساجد عالم اسلام به خاک و آتش کشیده می شوند نیز به همین "تقصیر الهی" تعبیر نماییم؟ ثم العیاذ بالله.

■ نکته سوم اینکه اگر ذات کبریائی خودش، باز هم به زعم معین صاحبه، حافظ وجود فیزیکی قرآن مجید بوده است، پس آیا تضمین حفاظت قرآن از سوی حضرت خالق کائنات کافی نبود که هم پنداران معین صاحبه به "منظور همکاری" دست از آستین کشیدند؟ آیا چنین یک پندار و عمل قرین کفر نیست؟ اینست "ایمان راسخ" و "باور های دینی" معین صاحبه.

ما به شهادت تاریخ اسلام می دانیم که یکی از کاروایی های عمده حضرت عثمان (رض) تدوین قرآن مجید به شکل امروزی آن بود. نام برده هیأتی را از علمای جید آن زمان، به شمول حضرت خلیفه ثانی، مؤظف نمود تا از میان نسخ مختلفی که در دست مسلمانان قرار داشت، متن اصلی را سوا و تدوین نمایند. حضرت خلیفه سوم بعد از تکمیل این مأمول، تمامی نسخ دیگر را که بدست آمد، جمع و حریق نمود. در اینکه متون نا مکمل اما صحیح قرآنی که در مناطق دوردست اختیار بعضی مردم قرار داشت و جمع آوری شده نتوانست، جای شکی نیست. چون در آن زمان هنوز کاغذ به سرزمین عرب راه نیافته بود و کتاب نیز به شکل امروزی آن وجود نداشت، اکثر

نسخ قرآنی را بالای پوست حیوانات می نوشتند. اما امروز علی الرغم قدر و اهمیت آنها به نزد هر مسلمان، از یکی از آنها نیز اثری باقی نمانده است. این هم دلیلی است برین مدعی که خداوند (ج) تنها حافظ متن آیات و الفاظ کلام خود میباشد و نه از صفحاتی که قرآن مجید روی آن نوشته شده.

واقعۀ فوق با وجود تمام فضاحتی که در بغل دارد یک بحث دیگری را نیز ایجاب می نماید و آن اینکه همین متولی زیارت می تواند مدعی گردد که من با استفاده از حق "آزادی بیان" خود تنها همین قدر فریاد زدم که "این زنکه قرآن را در داده" و دیگر هیچ جرمی ندارم. می گویند در یک خانه ای یک روز ابلیس سوزن را به دم موش زد و موش بی مهابا از جای خود به هوا پرید. پشک با دیدن موش از پشتش دوید و سگ هم که از کنج دیگر خانه پشک را دید، با یک خیز چراغ تیلی را سرنگون ساخته و تمام خانه را به آتش کشید. صاحب خانه از فرط ناامیدی فریاد زد که "لعنت خدا بر شیطان لعین!" شیطان که این حالت را زیر نظر گرفته بود، بر مرد ظاهر گردیده گفت "آغا جان به چه منظور مرا لعنت می کنی؟ من خو غیر از زدن سوزن به دم موش کار دیگری نکردم."

چنین مثال و ادعائی از زمان های درازی به این سو در محافل حقوقی مطرح بوده و جوابی که بیشتر در قبال آن داده می شود اینست که اگر شخصی در یک سینما یا تیاتر پر از تماشاچیان فریاد کند که "سینما در گرفته است" و در نتیجه همه مردم به درب خروجی هجوم آورده، یک ده بیست نفر کشته و تعدادی زخمی به جا بماند، آیا باز هم حق آزادی بیان آن شخص محفوظ است؟ جواب آن منفی می باشد. زیرا خود مرز آزادی فردی تا جایی است که به آزادی دیگران صدمه نرسانیم. در روز واقعه اتفاقاً من در یک تکی با چند مسافر دیگر نشسته بودم. یکی گفت که این کار به غیر از یک توطئه دیگر امریکا و اسرائیل چیز دیگری نیست و سواری های دیگر نیز تصدیق کردند. آنها درین مورد نیز متفق بودند که گروه داعش یکی از دست ساخته های اسرائیل به منظور تباهی اسلام است. این علی الرغم این واقعیت که اگر داعش روزی قدرت سیاسی شرق میانه را در دست بگیرد، اولین قدمش در راستای محو کشوری به نام اسرائیل از روی زمین خواهد بود. عده معتنی بهی در میان ما استند که اگر درین کشور از دست آنها آسمان به زمین هم بخورد، خود شان در آن احساس کوچک ترین مسؤولیتی نمی کنند.

تمام این فاجعه به زعم خودم از یک روحیۀ بی عدالتی و بی مبالاتی شدیدی که در جامعۀ ما حکمفرماست ریشه می گیرد که همین روحیۀ وحشیانه به ذات خود ناشی از یک حالت "جان به لب رسیدگی" مردم از وضع اجتماعی و سیاسی موجود در کشور ما می باشد. الله یاور.